Agnia Barto

URSULEȚUL PROST-CRESCUT

POVESTE DESPRE
MARI ȘI MICI

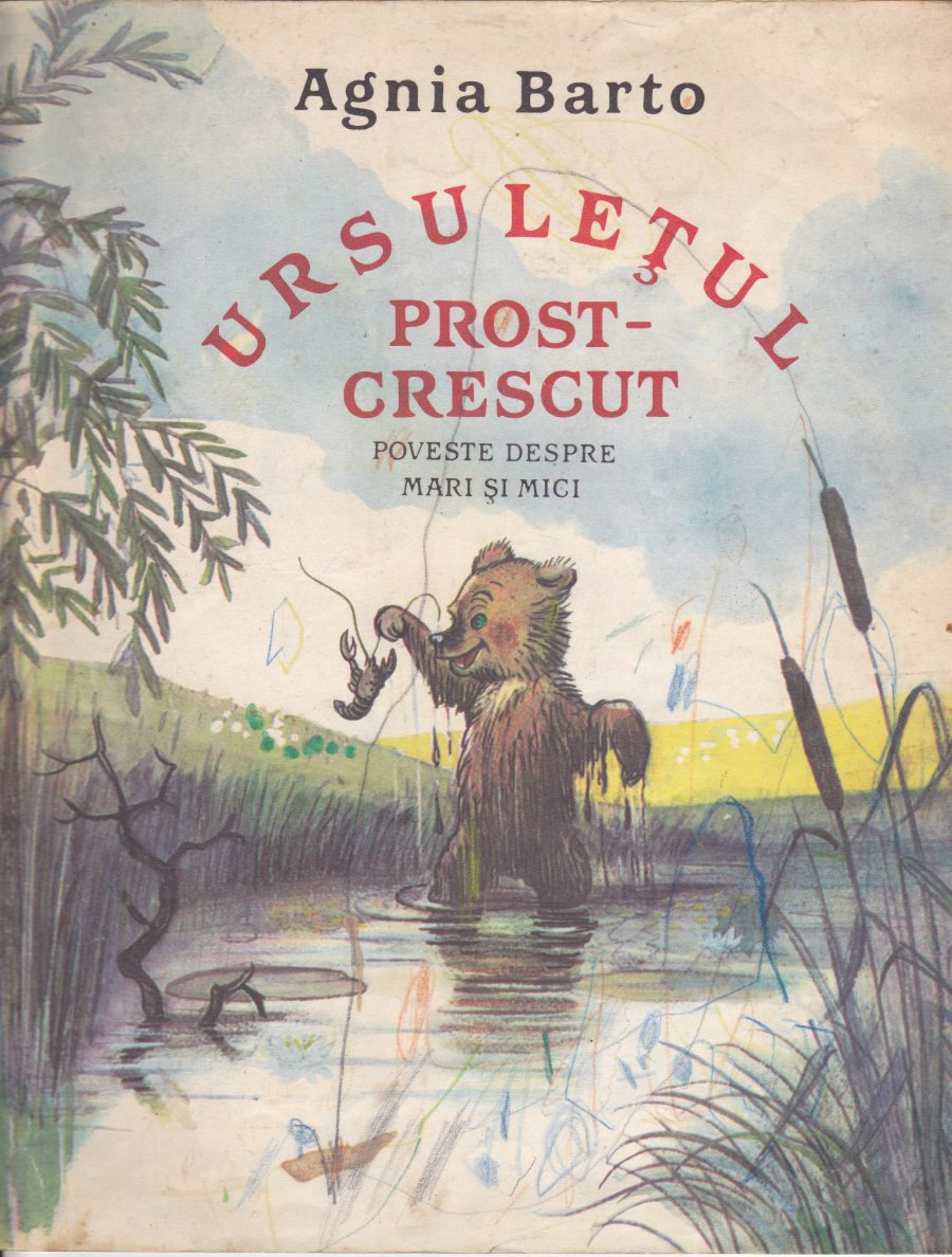

Agnia Barto

URSULEŢUL PROST-CRESCUT

Ilustraţii de Vladimir Suteev

Traducere de Mihail Calmâcu

EDITURA RADUGA
MOSCOVA

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREŞTI
1984

Titlul ediției originale:
Агния Барто
МЕДВЕЖОНОК-НЕВЕЖА
Москва „Детгиз", 1966

Ursoaica-mamă are-un pui.
Cum în pădure altul nu-i.
Şi care pui, de bună seamă,
În toate seamănă cu mama.
Cînd stau la umbra unui fag
Şi mama doarme-n pace,
Alături, fecioraşul drag
Aceeaşi treabă face...
Cînd pe o creangă se dă huţa
— Vai să nu cazi! strigă mămuţa.
Şi îl socoate ea pe drept
Cel mai frumos, cel mai deştept...

De sfatul ei uitînd cu totul
Cînd dă de-un stup în vreun ciot,
În fagure îşi vîră botul
Şi labele, pînă la cot!

— Ruşine este
Cînd un pici
Arată ca un mîzgălici!
Îi spune,
Dar al său fecior
Ascultă... clefăind de zor.

Şi-aşa, el —
Treabă cu guriţa.
Ea — spală-l,
Curăţă-i blăniţa!

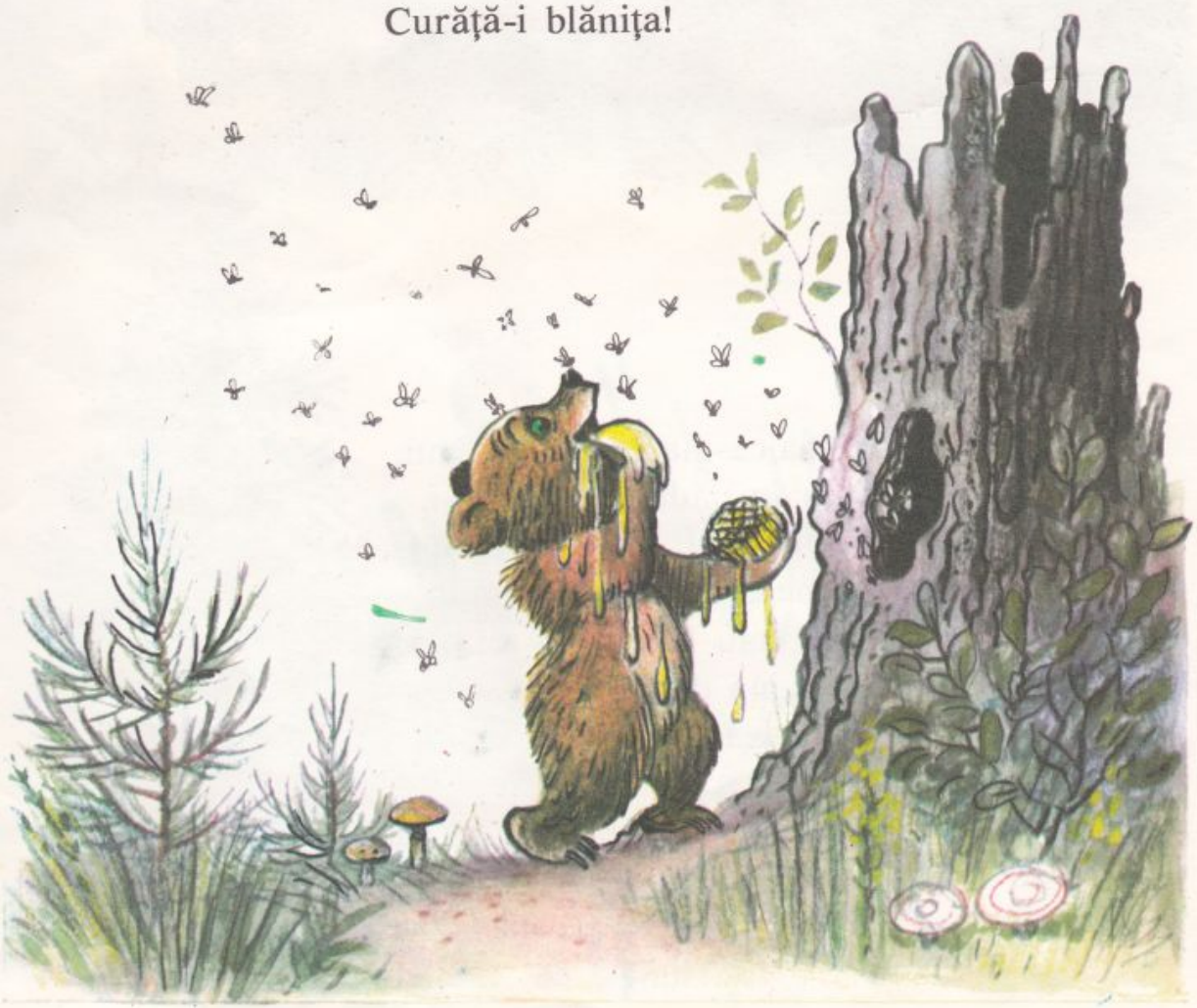

Stau părinţii la taclale —
El dă zor cu ale sale.
Ei • vorbă, zece el.
Tihnă bieţii n-au de fel.

Iată-l, dă buluc în casă,
Pe-amîndoi în prag îi lasă...
E frumos aşa? Ba nu —
Treacă ei şi apoi tu!

După el, măicuța-i dragă
Ieri bătu pădurea-ntreagă.
Unde-i puiul? Puiul nu-i...
Ce te faci cu-așa un pui?
În sfîrșit, pe-o cărăruie
Apăru, plin de cucuie,
Ca să-i dea acest răspuns:
— Într-o groapă-am stat ascuns...
Da, așa cum ați văzut
Ursulețu-i prost crescut!

Fiind în ospeție, iată,
A făcut-o și mai lată —
Pe vecina, gazda lor,
A mușcat-o de picior.

Iar pe-ai săi amici de joacă
I-a bușit de pe o cracă!
De trei zile, biata mamă
Plînge și suspină greu:
„C-am crescut așa o poamă
De fecior, de vină-s eu!“
Apoi soțului îi zice:
— Măi Martine, nu mai pot.
Ieri un cuib de pitulice
Puștiul l-a stricat de tot.
S-a luat iar la bătaie
Cu zevzeci ca el, o droaie!

— Să mă lași nevastă-n pace!
Strigă soțul supărat.
Să-l păzesc în tot ce face
Nu e treabă de bărbat.

Mamă-i eşti, stăpînă-n casă —
Să-i dai creştere aleasă!

Numai că, se vede treaba,
Se certară ei degeaba,
Fiindcă piciul într-o zi
Chiar la tata mîrîi...
Apoi ridică lăbuţa
Şi chiti să dea-n tătuţa!

— Stai că te învăţ eu minte!
Îi grăi al său părinte.

Şi-i dădu vreo două-trei
Unde doare, cu temei...

Sare atunci ursoaica-mamă:
— Nu aşa, de bună-seamă,
Se educă un copil!
Că-i micuţ şi e debil...

Ciondăneală, de, în lege,
Ca-ntre urşi, se înţelege.

Ce-au păţit, nu-i de mirare,
Cînd crescu fecioru mare!

Da, aşa-i: culegi ce semeni,
Pic de îndoială nu-i...
Auzii că şi-ntre oameni
Puşti din ăştia sînt destui.

Lector:
SANDU SINGER

Tipărit în U.R.S.S.

© Traducere de Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1984

© Ilustraţii de Editura Raduga, Moscova, 1984

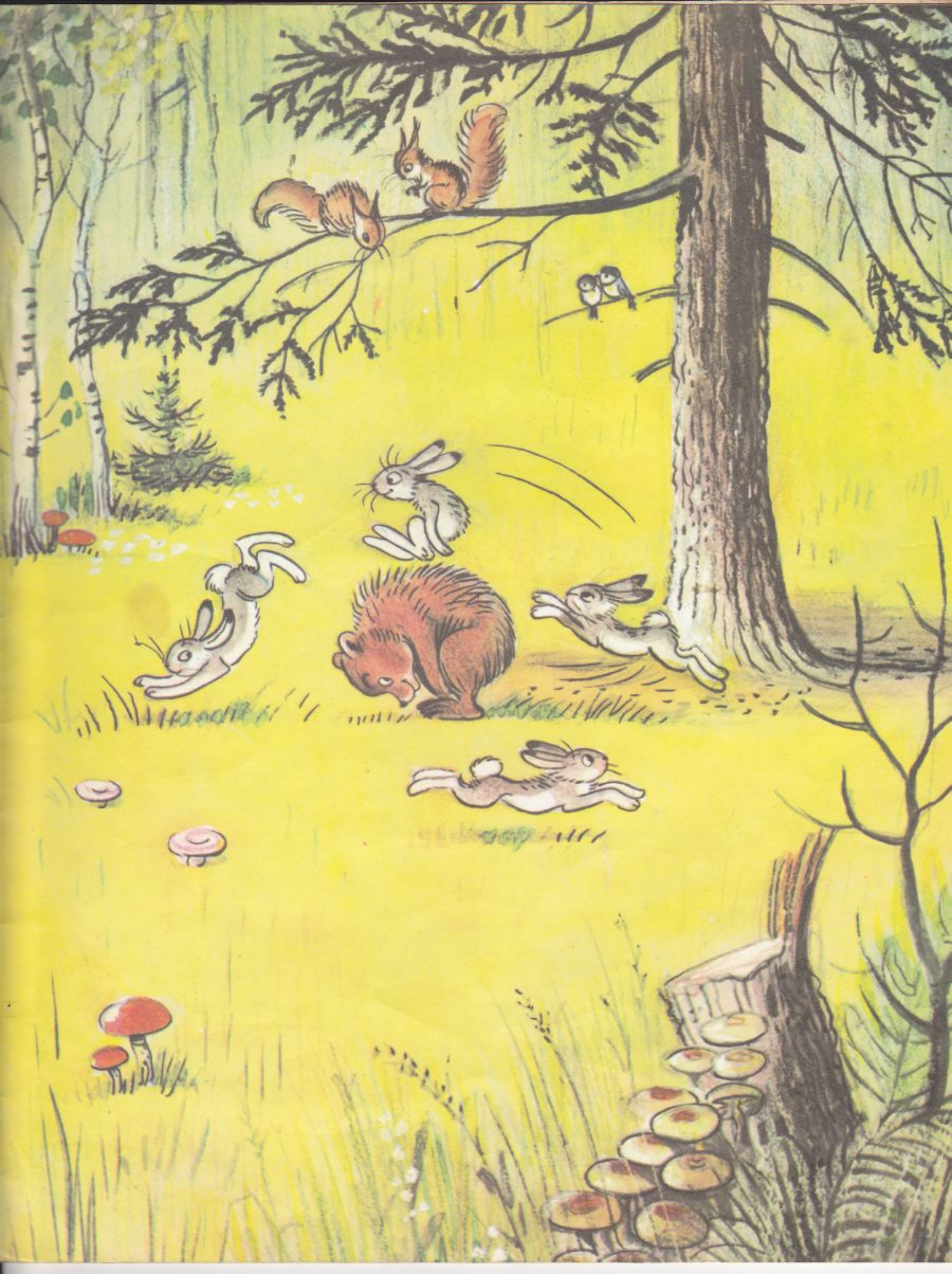

EDITURA RADUGA
MOSCOVA

EDITURA
ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

Lei 5